

csak a közérdeket szolgálja, azé az egész országé, azé a szép erdőkoszorúé is, melynek minden lehellete magyar erdész munkásságához fűződik.

Mindezen célok megvalósítása azonban *hosszu, igen hosszú időbe, nagy fáradtságba* és sok *anyagi áldozatba* kerül!

Ehhez kérem a t. Olvasóközönség szives türelmét, szeretetteljes közreműködését és áldozatkészségét.

Budapest, 1924 augusztus hó.

Czillinger János.

Bund Károly bucsuszavához.

Legutóbbi lapszámunk élén bucsuszót hallottunk tőle. Sajnálattal vesszük elköszönését, de másfelől megnyugvást találunk abban, hogy ha tekintélyt és tiszteletet szerzett neve ezentul nem is fogja közlönyünk címlapját disziteni, a szerkesztéssel járó lenyügöző gondoktól való szabadulás után annál nagyobb lendülettel fogja kedvenc mesterségét, a magyar erdészeti irodalom beható művelését tovább folytatni.

Bund Károly már mint fiatal erdész — a 90-es évek derekán — nemcsak a hazai, hanem a külföldi német irodalomban is megjelent önálló szakdolgozatai révén jelentős hirnévre tett szert. Egyéb jeles tulajdonságai mellett ennek köszönhette, hogy 1900-ban az egyesület titkárává választották. Ezen idő óta ugyyszólván nem volt számottévő szakkérdés, amellyel alaposan ne foglalkozott volna, nem volt az erdész társadalmat, az országos erdészeti érdekeket érintő mozgalom, amelyből oroszlánrészét ki ne vette volna.

Az egyesület közlönye, az „Erdészeti Lapok“ hasábjai tanuságot tesznek erről a *negyedszázadon át* folytatott hatalmas irodalmi tevékenységről, amely munkásságával *Bund Károly* *elévülhetetlen érdemeket szerzett.*

Írói egyéniségét sokoldalú képzettsége, széles látóköre, a mély elméleti tudással szinte szokatlanul társult gyakorlati érzéke, mindenekfelett pedig — a legviharosabb időkben is — egyformán megnyilatkozó, higgadt, bölcs mérséklete és tapintatossága jellemezte.

Jóllehet az erdészeti tudományok minden ágában beható irodalmi tevékenységet fejtett ki, mindamelllett leginkább kedvelt szakmája az erdőrendezés volt. Helyszüke miatt nem hivatkozunk egyebekre, mint az 1900—1905. évek alatt megjelent: „*Vázlatok a külföldi erdőgazdaság köréből*“, „*A külföld erdőrendezési eljárásai*“, „*A magyar erdőrendezés kritikai méltatása*“ idevágó, nagyobb, sorozatos közleményeire. Különös szeretettel foglalkozott az erdőmiveléssel is, az utóbbi években pedig rendkívüli szakavatottságot tanusított az erdőgazdaságot oly közelről érdeklő adó- és földbirtokpolitikai ügyek tárgyalása folyamán.

A közelmúlt évtized szomorú eseményei nehéz viszonyokat teremtettek az egyesület, s így az „Erdészeti Lapok“ életében is, amely körülmény a lapok külső megjelenésében is látható nyomott hagyott.

Csak egy pillantást kell vetnünk könyvszekerényünkre, a szomoruan nagy idők történetét egyszerre leolvashatjuk a vaskos foliánsok után sorakozó lesorvadt kötetek fokozatos elvékonyodásán is.

Állandó és nehéz harcot vivott itt az egyesület anyagi érdekeit védő s egyben az előfizetők megterhelését mentesítő titkár önmagával, a szerkesztővel, s egyenesen az előfizetők érdekeinek túlzott védelme tartotta vissza a lap terjedelmének emelésétől. A szerkesztői ténykedéstől való megválással úgy érezte, hogy a megpróbáltatások mélypontját túlhaladta, s a lassu, de fokozatos fellendülés reményében bocsátja lapját további viszontagságos útjára.

Mint elől is említettük, mi nem bucsuzunk tőle. Nemcsak azért, mert a továbbra is megtartott titkári minőségében módjában lesz az „Erdészeti Lapok“ újbóli fellendítését elősegíteni, hanem főképen azért, mert felszabadult ereje, új foglalkozási köre ismét odaállítja őt dédelgetett kedvencei, az erdőrendezés és erdőmivelés közvetlen szolgálatába s az üde, zöld bükkösökkel, terebélyes tölgyesekkel való mindennapi érintkezés nem fogják engedni, hogy értékes tolla zavartalanul pihenjen!

Czillinger János.